

РЕШЕНИЕ

№ 2057

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **520** по описа за **2021** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН.

С решение от 21.12.2020 г., постановено по н. а. х. дело № 9071/ 2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 22 състав е отменено Наказателно постановление № 17-4332-001569/ 23.02.2017 г., издадено от зам. началник отдел към СДВР – ОПП, с което на Н. В. П. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. на основание чл.178д от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за извършено нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК вр.чл.63, ал.1 ЗАНН решението е обжалвано от административно-наказващия орган с искане да бъде отменено, като бъде потвърдено отмененото с него НП. Изложени са доводи, че извършеното административно нарушение е безспорно установено, без да са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, които да доведат до незаконосъобразност на наказателното постановление.

В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът чрез юрк. Б. поддържа жалбата на сочените в нея основания. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът отрича основателността на касационната жалба по съображения изложени в писмен отговор. Претендира разноски по списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с нея касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК провери изцяло съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на въззивната инстанция, на 02.02.2017г. около 09.05 ч. в [населено място], на паркина на магазин „БИЛА“, намиращ се на [улица]и [улица]Н. В. П. паркирала лек автомобил марка „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС] на място, определено за превозни средства, обслужващи хора с трайни увреждания или за превозни средства, приспособени и управлявани от хора с трайни увреждания без да има това право. За така установеното на П. е съставен АУАН за нарушение на чл.98, ал.2, т.3 от ЗДвП, въз основа на което е издадено НП за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

При тази фактическа обстановка, за да отмени санкционния акт, СРС е формирал правни изводи, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са нарушени императивните изисквания на чл.42, т.4 и чл. 57, ал.1, т.5 ЗАНН относно описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено.

Решението е правилно.

Споделят се изводите на въззивният съд, че фактическото описание на нарушението в НП не отговаря на изискванията на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. В издаденото на П. НП е посочено единствено, че е паркирала на място, определено за хора с трайни увреждания. Надлежното обособяване на паркомястото като такова, което следва да бъде ползвано от хора с трайни увреждания, изисква задължителното поставяне на пътен знак Д21 и в допълнение към него съответната стилизация на пътната маркировка. В НП не е посочено дали мястото, на което П. е паркирала автомобила, е било обозначено или не, обстоятелство, което е от съществено значение за ангажиране на отговорността ѝ за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП, доколкото ако мястото не е било надлежно обособено за ползване от лица с призната степен на трайно намалена работоспособност, то за П. не би съществувала и забрана за паркиране върху него. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл.59-63 ЗАНН следва да установи съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. За тази

цел е необходимо да е налице индивидуализация на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл.57 ЗАНН, което в разглеждания случай не е сторено.

Налице е и несъответствие между правната квалификация на нарушението, отразена в АУАН и НП. АУАН е съставен за нарушение на чл.98, ал.2, т.3 ЗДвП, който забранява паркирането на спирките на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници. С НП П. е санкционирана за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 ЗДвП, който забранява паркирането на места, определени за хора с трайни увреждания. Един от задължителните реквизити на АУАН и на НП, съгласно чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН е точна квалификация на извършеното нарушение. Квалификацията на деянието е от съществено значение за повдигане на обвинение от правна страна като следва същата точно да съответства на изложеното от фактическа страна деяние. В случая е допуснато нарушение от категорията на съществените, тъй като поражда неяснота в административното обвинение и засяга правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на ответника, своевременно поискал това, е дължимо присъждане на разноски. Представени са доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на по 100 лв. за двете инстанции, или общо 200 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.12.2020 г., постановено по НАХД № 9071/2020 г., Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. В. П., ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 200 (двеста) лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: